

nelse for hans Optræden ved denne Lejlighed, saa meget mere som jeg mener, at den Ufordragelighed, der ved denne Lejlighed er lagt for Dagen fra det ærede Medlems Side, er i høj Grad skadelig for Afholdssagen. Den Fanatisme, som han lagde for Dagen i denne Sag, saa at han endog optraadte overfor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) som Angiver, er den Slags Ufordragelighed, som mere end noget andet er egnet til at skade Afholdssagen.

Han sagde om det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at han nede i Paris drak til den store Medaille, og at han var bleven Afholdsmand før sidste Borgerrepræsentantvalg, fordi han vilde benytte sin Stilling som Afholdsmand i Agitationen ved Borgerrepræsentantvalget, og da saa dette var overstaaet, brød han sig lige meget om Afholdssagen. Det, der foreligger som Kendsgerning, er, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, saa vidt jeg forstod, da han skulde foretage en større Udenlandsrejse, meldte sig ud af den Afholdsorganisation, han var Medlem af. Jeg ved ikke, om dette er den rigtige Sammenhæng, men hvis det forholder sig saadan, vil jeg som Medlem af en Afholdsorganisation sige, at det kunde være meget forstandigt, og det er en Forholdsregel, jeg muligvis selv vilde gribe til, naar jeg stod overfor en større Udenlandsrejse. Enhver, der har rejst noget, vil vide, at paa en længere Udenlandsrejse kan man meget vel komme i det Tilfælde, at man i et Vinland vanskeligt kan undgaa at drikke Vin, idet man er henvist til det som det eneste, man overhovedet kan komme til at drikke. Man maa huske paa, at den første Leveregel, der bør indrentes enhver, som skal tiltræde en Udenlandsrejse og besøge forskellige Pladser, er, at han ikke maa drikke Vand, hvor han kommer hen, det kan man som Regel ikke taale. Idet man skifter Opholdssted og kommer til Steder, hvor Vandet bestandig er af forskellig Beskaffenhed, vilde man udsætte sit Helbred for Fare, dersom man drak alle disse mange Arter af Vand. (Munterhed). De Herrer, som ikke kende noget dertil, kunne godt smile deraf, men enhver, der rejser, ved, at den første Leveregel for den rejsende er: Drik ikke raat Vand. Enhver, der har rejst i de sydlige Lande, f. Eks. i det sydlige Italien, vil give mig Ret i, at man meget vel kan være henvist til som en Nødvendighed at drikke Landvin der nede. Jeg tilbageviser derfor de fanatiske og ufordragelige Beskyldninger, som

det ærede Medlem for Odder er fremkommet med, af hvilke Beskyldningen overfor mig var personlig uartig.

Jeg skal derefter atter vende tilbage til den foreliggende Dagsorden. Overfor den højtærede Konseilspræsident, som synes at mene, at det ærede Medlem, som førte Ordet for Forespørgerne, havde gjort sig skyldig i en Fejltagelse, naar han havde henvist til, at den Retspleje, vi havde indenfor Militæretaten, er saa forældet, at den bunder tilbage i middelalderlige Tilstande, skal jeg tillade mig at citere, hvad den nuværende Trafikminister udtalte om denne Sag, da han den 11. Januar 1896 var i den samme Stilling, som det ærede Medlem for Helsingør er nu, nemlig at tale som Ordfører for Forespørgere, der begære en Reform af den militære Retspleje. Da udtalte den nuværende Trafikminister: „Paa min Medforespørgers og egne Vegne skal jeg tillade mig at begrunde den Forespørgsel, som vi agte at rette til den højtærede Minister, der repræsenterer Krigs- og Marineministeriet. At vor militære Retspleje er forældet og i høj Grad trænger til Forandring, er jo noget, man allerede vil faa Fornemmelse af; en Mistanke om, naar man ved eller hører, hvor gamle de Bestemmelser ere, hvorpaa vor militære Retspleje hviler. Det er for Hærens Vedkommende i alt væsentligt paa Krigsrets-Instruksen af 1683 med Forklaringen deraf fra 1703 tror jeg, det er, og Infanteri-Reglementet af 1747. For Flaadens Vedkommende er det Sø- og Landkrigsartiklerne fra 1752 og 1756“. Man vil deraf altsaa se, at ikke den højtærede Forsvarsminister, men det ærede Medlem for Helsingør havde Ret i det, han fremdrog om denne Sag i Gaar.

Naar det gælder om at faa fremmet en Reform af vor militære Strafferetspleje saa hurtig som muligt, vil jeg søge en Støtte for Haabet om, at den nuværende Forsvarsminister vil være energisk i sine Bestræbelser for denne Sag, i en Udtalelse, som det daværende Medlem for Ringkøbing, den nuværende Forsvarsminister, den 8. Januar 1894 fremsatte her i Tinget. Han vendte da i Tanken tilbage til sin Barn-dom og fremdrog en Erindring fra den Tid. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere den. Den nuværende Forsvarsminister udtalte sig saaledes: „Jeg husker, at jeg som Barn læste Blichers Fortælling om Præsten i Vejlbj. Det er en Fortælling, som De alle kende. Da jeg læste den, saa jeg i en Note paa en af Siderne, at den Gang appelleredes den